

На жаль, просуванню інформаційних операцій агресора також сприяє низька медіаграмотність значного відсотка населення України, що виливається в постійній підривної діяльності країни агресора в спробах знизити довіру населення до діючої влади та посадових осіб, шляхом використання неправдивих наративів та дезінформації, на яку, держава намагається оперативно реагувати, проте кількість ПСО, що з'являється щодня кількісно переважає можливість державних інституцій спростовувати ці наративи. Вищезгадані тези активно демонструють актуальність проблеми безпеки медіа та інформаційних систем в Україні та необхідність розвитку досліджень та створення нових ефективних інструментів протидії стратегічним інформаційним загрозам сьогодення.

1. Про Стратегію національної безпеки України : Указ Президента України від 14 вересня 2020 року №392/2020. Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/3922020-35037>.

2. Про Стратегію кібербезпеки України : Указ Президента України від 14 травня 2021 року № 447/2021. Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/4472021-40013>.

3. Про Стратегію інформаційної безпеки : Указ Президента України від 15 жовтня 2021 року №685/2021. Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/6852021-41069>.

Юхим РОМАНЦОВ,
аспірант кафедри конституційного,
адміністративного
та трудового права
НУ «Запорізька політехніка»

АВТОКРАТІЯ ТА ДЕМОКРАТІЯ: ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА СУЧАСНИХ ПОЛІТИЧНИХ РЕЖИМІВ

У сучасному світі, де політичні та соціальні зміни відбуваються на швидкому та вражаючому рівні, розгляд політичних режимів, таких як автократія та демократія, є надзвичайно важливим. Ці два протилежні за своєю суттю політичні режими визначають політичну архітектуру країн та їхній внутрішній та зовнішній порядок. Мета даного дослідження полягає у проведенні загальнотеоретичного аналізу автократії та демократії для кращого розуміння їх ключових особливостей та впливу на сучасну політичну ситуацію.

Автократія визначається як форма правління, де влада концентрується в руках одного або кількох осіб без значного контролю або участі громадян. Однією із найхарактерніших рис автократичних режимів є відсутність або

обмеження політичних прав та свобод громадян, а також недостатня розвиненість інститутів розподілу влади та системи стримувань та противаг. Зазвичай цей тип політико-правового режиму виявляється диктаторським, де рішення приймаються централізовано та без участі населення.

Прикладами автократичних режимів можуть служити країни, такі як КНР з її однопартійною системою, Росія під керівництвом Володимира Путіна та Саудівська Аравія з монархічним устроєм.

Демократія є протилежністю автократії і представляє собою систему управління, де влада належить народу або його обраному представництву. Основними рисами демократичних режимів є широкий спектр громадянських прав та свобод, включаючи право на участь у виборах, свободу слова, право на справедливий судовий процес та гарантії прав меншин. Демократичні системи зазвичай характеризуються більш розгалуженою системою розподілу влади та здатністю громадян впливати на прийняття рішень через політичні процеси.

Приклади демократичних країн включають США, європейські країни, Японію та багато інших.

Порівняння автократії та демократії вимагає врахування ряду факторів, таких як структура влади, рівень громадянської участі, розвиненість інститутів, гарантії прав та свобод, а також економічний розвиток. Відмінності між ними полягають у рівні громадянської свободи, ступеню участі громадян у політичному процесі, формі здійснення влади та контролю над нею, а також у рівні корупції та суспільної довіри до уряду.

Наприклад, в автократичних режимах, влада часто концентрується в руках однієї особи або групи, без дійсного контролю громадян. У демократичних системах, навпаки, влада розподіляється між різними гілками влади та контролюється шляхом виборів та громадянської участі.

Розуміння автократії та демократії важливо не лише для внутрішнього управління країн, але й для розвитку міжнародних відносин та глобальної політики. Автократичні режими часто прагнуть посилювати свої позиції на міжнародній арені за рахунок контролю над ресурсами, політичного впливу та військової сили. Демократичні системи, натомість, зазвичай пропагують гуманітарні цінності, права людини та співпрацю міжнародному рівні.

Наприклад, автократичні режими, як Росія та Китай, часто використовують свій економічний та політичний вплив для спроб зміни глобального порядку, в той час як демократичні країни, такі як США та країни Європейського Союзу, ставлять на перший план захист прав людини та міжнародну співпрацю.

Аналіз автократії та демократії як сучасних політичних режимів виявляє їхню важливість для розуміння політичних та соціальних процесів у сучасному світі. Дослідження їхніх характеристик та впливу може сприяти створенню більш стійких та стабільних політичних систем, які забезпечують захист прав та свобод громадян, розвиток демократії та зміцнення міжнародного порядку.

1. Levitsky, S., & Way, L. A. (2010). «Competitive Authoritarianism: Hybrid Regimes after the Cold War». Cambridge University Press.
2. Diamond, L. (2002). «Thinking about Hybrid Regimes». *Journal of Democracy*, 13(2), 21-35.
3. Huntington, S. P. (1991). «The Third Wave: Democratization in the Late Twentieth Century». University of Oklahoma Press.
4. Linz, J. J., & Stepan, A. (1996). «Problems of Democratic Transition and Consolidation: Southern Europe, South America, and Post-Communist Europe». JHU Press.
5. Przeworski, A., & Limongi, F. (1997). «Modernization: Theories and Facts». *World Politics*, 49(2), 155-183.
6. Zakaria, F. (2003). «The Future of Freedom: Illiberal Democracy at Home and Abroad». W. W. Norton & Company.

Орест СОРОКОПУД,
аспірант за спеціальністю
291 Міжнародні відносини,
суспільні комунікації та регіональні
студії, Волинський національний
університет імені Лесі Українки

ТРОЇСТИЙ СОЮЗ ПОЛЬЩИ, УКРАЇНИ ТА БРИТАНІЇ ЯК НОВИЙ ФОРМАТ СПІВПРАЦІ У СФЕРІ БЕЗПЕКИ

З початком повномасштабного вторгнення, міжнародна коаліція країн зосередила свої зусилля на підтримці Києва у протистоянні з країною-агресором. Збільшилася співпраця у регіональних форматах співробітництва, таких як ОЧЕС, «Люблінський трикутник», українсько-турецька «квадрига», діалогова платформа Україна-Молдова-Румунія та Альянс України, Великої Британії і Польщі. Повномасштабна війна РФ проти України породила нові виклики для безпеки ЄС і глобальної безпеки. Це стало своєрідною підставою для євроскептиків наголосити на загрозах подальшої європейської інтеграції для громадян ЄС. Британія стає все більш серйозним союзником України, про що свідчать угода про стратегічне партнерство, постачання протитанкової зброї, будівництво кораблів та морських баз. За рік після виходу з ЄС, Сполучене Королівство зазначило свій шлях у програмному документі «Глобальна Британія в епоху конкуренції», де Росія визначена як головна загроза для НАТО та Британії, що може бути пов'язано з історією отруєння Скрипалів у Солсбері у 2018 році. У зв'язку з останніми подіями в Україні, Лондон готовий взяти на себе визначальну роль у протистоянні з гібридними загрозами РФ. У цьому ж документі підкреслюється підтримка територіальної цілісності України та готовність допомагати у розвитку українських Збройних сил [2].

З початку повномасштабного російського вторгнення Польща також